

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

Tot fa
aigües

De vegades tinc la impressió que existeix un poderós Comitè Mundial de Guionistes, amb la missió de dictar-nos els papers que ens han assignat a cadascun de nosaltres, individuals i de grup. Ara, per exemple, ens toca de representar un drama de crisi forta, tot just després de finalitzar una obra molt taquillera, amb un tema de prosperitat i de vaques obesses. De cop i volta, ens van avisar que se'ns acostaven temps difícils i que ens havíem de preparar a passar-les magres perquè trontollaria tot. I sí, sí... Tenien raó. Però conservaven la batuta, l'argument de la peça i uns apuntadors amb gran autoritat i do de profecia. Sobtadament, sembla que es produeixi una ensorrada de conjunt, que abasta règims polítics i sistemes econòmics.

A més, ocorren coses insòlites: en un dels accidents d'aviació més terribles que enregistra la història, moren els quatre tripulants d'un avió, però perden la vida unes dues-centes cinquanta persones que es trobaven a terra, sota cobert i a casa seva, amb aquella pretesa seguretat que donen els sostres i les parets.

L'endemà mateix —o potser tan sols dos dies després— es va divulgar la notícia que Venècia s'havia inundat. La idea que en teníem, plena de poesia hidràulica, era que es tracta d'una ciutat amb l'aigua, si no fins al coll, sí fins a les plantes baixes i els entresols. És una mica com si diguessin ara que la torre Eiffel ha estat donada de baixa de la guia de monuments per curta de talla.

Però hi ha més que tot això. Sembla que ens vulguin convèncer que encara estem més arruïnats del que ens temíem, i ens serveixen a totes hores imatges dels famolencs de Somàlia, una

realitat tristíssima, sense que ens expliquin ben bé què podem fer-hi nosaltres. ¿Potser es tracta de prefigurar el futur que ens espera?

Com a música de fons, es multipliquen els escàndols de presumptes o efectives corrupcions, sense que ens comuniquin el desenllaç —diguem-ne judicial— de notoris fraus anteriors. De passada, he de confessar que no he vist mai la imatge de cap ex-ministre espanyol (o d'algun polític eminent conterrani seu) emmanillat i subjectat per dos policies. En canvi, els diaris i la televisió han servit pròdigament escenes d'un ex-conseller de la Generalitat i

de personatges coneguts dins el món financer català que sí, que han passat per aquesta vergonya abans que la justícia hi hagi dit l'última paraula.

Al capdavant, el curiós senyor Rodríguez Ibarra acabarà tenint raó quan afirma que Catalunya és objecte d'un tracte diferencial, que a ell només l'irrita i a nosaltres ens perjudica.

No és pas que siguin defensables les trampes i els fraus, però seria molt equitatiu no esbombar immoralitats fins que hagin estat comprovades en tots els seus aspectes. Especialment, fins que no s'aclareixin a fons aquelles que es troben pendents d'unes explicacions que es veu que fan de mal donar. És com si les guardessin al congelador, esperant que l'oblit, l'emplastre del temps que fuig, blanquegi conductes. Ja se sap que la memòria popular sovint és feble, però sempre hi ha algú disposat a recordar.

En tot cas, seria lícit d'exigir als guionistes que he esmentat abans que s'hi mirin més. No hi ha cap cara que pugui aguantar totes les bufetades damunt la mateixa galta.

Pere Calders

FRANCESC VILADOT